

Prolog

Før isvinteren

En natugle lettede fra sit skjul og forsvandt ind i skoven. Røg hvirvlede i fuglens slipstrøm og bølgede videre ind mellem træernes grene. Fra den lille landsby lød der råb og skrig. Byens langsals stod i lys lue, og byboerne flygtede ned ad gaderne. For få minutter siden havde Muldnæs ligget stilfærdigt henslumret i den kølige sensommernat, men nu var flere af husene stukket i brand.

Midt i en gade stod en kriger og skreg ordrer ud på et fremmed sprog. Så trak han kappens hætte tilbage og betragtede de krigere, som stormede ind gennem byen, mens de huggede landsbyboerne ned.

Conian Bistortas ansigt glødede i skæret fra de brændende huse. Han så sig omkring og kneb de mørke øjne sammen. Derefter gjorde han tegn til flokken af krigere, som stod afventende i nærheden af ham, og satte i løb. Krigerne fulgte ham, mens de spejdede ud til siderne, med ansigterne skjult i kappernes hætter.

Overalt omkring dem herskede kaos. Gaderne flød med sønderknuste møbler, kadavere og lig, som var blevet slæbt ud af husene.

Endelig fik Conian øje på den kvinde, han ledte efter, og satte farten ned. Han gjorde endnu en gang tegn til sine krigere, og de standsede bag ham i en tæt klynge. Kvinden stod stille, uanfægtet af alle rædslerne, som foregik omkring hende. Hun vendte sig langsomt om. Over for hende stod en mand, som så på hende med et vildt blik. Manden var kneblet og forslået. Han blev holdt fast af to Radixkrigere, og han så ud til at have opgivet at kæmpe sig fri. Ved siden af kvinden stod en velskabt, ung kvinde. Velsagstens kvindens datter, tænkte Conian og betragtede den unge kvindes krop med et tungt blik. Han sukkede. Måske senere.

Kvinden smilede triumferende og bevægede sig hen mod ham med selvsikre skridt. "Angeliga Perduelli," præsenterede hun sig. Hendes spidse ansigt og magre krop mindede Conian om en fugl, som havde mistet sine fjer.

Det irriterede ham. Han brød sig ikke om hende; brød sig i det hele taget ikke om noget, der var grimt. Det grimme var for ham så uendelig ligegyldigt og blot en kilde til irritation.

“Dette er min datter Meya ...” Angeliga smilede indladende, og Conians pupiller udvidede sig ved synet af Meyas fyldige mund, som formede hendes navn, da hun præsenterede sig, “... og mine sønner,” tilføjede Angeliga. Hun slog ud med hånden i retning af fire unge mænd, som stod bag dem.

Conians blik hang ved Meya et par sekunder, før det udtryksløst gled hen over brødrenes alvorlige ansigter.

“Og ham?” Han gjorde en håndbevægelse mod manden, som blev holdt fast af Radixkrigerne.

Angeligas læber krusede sig i et smil, mens hun med et iskoldt blik betragtede manden, som var begyndt at vride sig i Radixkriгерnes jerngreb. “Det er min husbond, Runar Perduelli,” svarede hun tonløst, “min adgang til denne usle flække.”

Runar spilede øjnene op og udstødte et hæst grynt, og der gik en mumlen gennem rækken af Meyas brødre. En våd plet havde bredt sig foran på Runars bukser. Brødrene betragtede deres far, som var sunket sammen i Radixkriгерnes greb, men deres blikke var blottet for medfølelse.

Conian smilede ved synet af brødrenes manglende følelser for deres far. Den gamle hejre havde i det mindste opdraget sine børn godt, konstaterede han. Han kastede et ligegyldigt blik på Runar og gjorde tegn til krigeren, som holdt ham fast. Krigeren nikkede, greb fat om Runars strube med sine kløer og flåede den åben. Så kastede han den sitrende mand fra sig, og Runar vred sig rundt i mudderet i de sidste døds-kramper.

Meya skreg, men Angeliga smilede overbærende. “Så, så. Du ved jo, han kun var et redskab,” hviskede hun og strøg sin datter over håret.

Meya rankede sig og forsøgte at smile. “Jeg blev bare ... forskrækket,” hviskede hun. Hendes blik fangede Conians, og hendes øjne glødede, da hun læste anerkendelsen og begæret i hans blik.

“Vis vej!” kommanderede han uden at slippe hende med blikket.

“Denne vej. Det er lige rundt om hjørnet.” Angeliga gjorde tegn til, at Conian og hans krigere skulle følge med, og hun ledte dem med hastige skridt i retning af det nærmeste gadehjørne.

“Dér! Det er derinde!”

Conian og krigerne dannede en halvcirkel i gaden foran det lille hus. Han sendte et par af dem om bag huset for at forhindre dets beboere i at tage flugten. Huset var mørklagt, men Conian kunne tydeligt høre stemmer derindefra. Hans sanser blev altid skærpet under jagt.

Han gjorde en hurtig håndbevægelse, og yderligere et par krigere forlod halvcirklen for at løbe over og tage opstilling på hver sin side af husets dør.

I det samme blev døren flået op indefra. I døråbningen stod Kierstin med sine sønner ved hånden. Den ældste søn, Bjørn, slap dørhåndtaget, som havde han brændt sig, da han fik øje på de mange krigere i gaden.

Synet af Kierstins forfærdede blik frydede Angeliga Perduelli. Grådigt slugte hun sceneriet foran sig. Hun betragtede den ene kriger ved døren gribe fat i Bjørn og slå ham til jorden. Dog ærgrede og bekymrede det hende, at det var lykkedes datteren Oona at slippe væk. Hun forsøgte at skyde tanken fra sig uden held. Lucili Bistorta ville ikke se på det med milde øjne ... heller ikke hendes bror. Det vidste hun.

Hun skævede til Conian og sendte en rasende tanke til Mor Melia. Hvis ikke det havde været for hende ... Heksen havde hentet uanede kræfter på mødet ved Korsvejen på dagen for Oonas Indvielse; kræfter, som hun havde brugt til at skjule pigebarnet med under rejsen fra Muldnæs, men som dog til sidst var sluppet op. Melia var efter sigende taget på Vandring med Oona efter Indvielsen, og imens overtog en anden heks hendes hverv for at opretholde kontrollen med Skelvogterne langs Den Yderste Vej. Sådan havde det set ud de første uger.

Men i stedet var Oona blevet hentet af ukendte mænd og bragt over Den Yderste Vej. Oven i købet på selve natten for Indvielsen. Radixkrigerne havde ikke set pigebarnet ved Den Yderste Vej, men hun måtte have været der.

Et ilbud fra Lucili var en dag for mange år siden ankommet til byen forklædt som uldkræmmer. Oona havde blot været en lille pige dengang. Ved Den Yderste Vej kom uldkræmmeren i vanskeligheder som alle andre, der kom med ondt i sinde, og som delte blod med Radixfolket. Skelvogterne ville ikke lade ham passere, og han blev hårdt kvæstet. Melia bragte ham til sin hytte, foregivende at ville pleje ham. Men Angeliga vidste bedre. Der havde været noget mistænkeligt ved det hele, og hendes konstante opsyn med Melias hytte og gøren og laden gennem årene bekræftede mistanken.

For ingen havde set uldkræmmeren ankomme til byen; så langt nåede han aldrig. Melia havde selv hentet ham ved Den Yderste Vej – tvunget ham ud af kløerne på Skelvogterne. Angeliga havde banket på og tilbudt sin hjælp, da hun 'tilfældigvis' passerede Melias hytte, hvorfra hun hørte uldkræmmerens skrig. Melia indvilligede modstræbende i at lade hende hjælpe.

Den ilde tilredte uldkræmmer lå midt i Melias stue på spisebordet, da Angeliga trådte ind i hytten. Angiveligt var urtekonen i færd med at hjælpe kræmmeren, men det var tydeligvis i stedet et forhør, hun var i gang med.

Angeliga lod som ingenting. Lavmælt havde hun præsenteret sig for den sårede: *Angeliga Perduelli* ...

Ilbuddets ansigt lyste op, da han genkendte navnet. En krøllet lap pergament blev stukket i Angeligas hånd et sekund, hvor Melia vendte ryggen til, og ilbuddet havde således udført sin mission.

Få dage senere døde han for Melias hånd, og så vidt Angeliga vidste, uden at have røbet noget som helst. Men siden da havde Melia virket mistroisk og holdt nøje øje med hende.

På én eller anden måde havde Lucili fundet ud af, hvor den udvalgte befandt sig, og hvem hun var. I brevet stod der, at Oona Frændegod var den udvalgte, og at Angeliga skulle give besked, når hun kendte dagen for hendes Indvielse. Radixfolket ville derefter gøre sig klar til at komme og hente hende, men først efter Indvielsen, for den udvalgte skulle være indviet fra sin fødeby, førend hun var klar til at opfylde profetien. Var hun ikke indviet, kunne Lucili ikke bruge hende til at finde Skjoldet.

Et skinangreb mod Svinevig skulle skaffe en mindre gruppe krigere adgang til landet, hvor de skulle drage mod vest.

Men Den Yderste Vej var et problem. Den kunne Radixkrigerne ikke passere. De måtte vente på, at Oona blev hentet. Lucili vidste, at nogen ville komme for at hente Oona en dag og bringe hende over Den Yderste Vej. På et tidspunkt ville Lysfolkets efterkommere få brug for den udvalgte for at kunne opfylde profetiens første opgave: redningen af et barn – prinsesse Ceinwen.

Angeliga undrede sig stadig over hvordan. Hvordan havde Lucili pludselig fundet ud af, at den udvalgte var Oona? Og hvorfor var det lige blevet hende? Angeliga så absolut intet i det lille, ordinære pigebarn, som bare antydede, at hun en dag skulle blive en kvinde med særlige evner og med hele Næslandets skæbne hvilende på sine skuldre.

Men det tilkom ikke hende at spørge om sådanne ting. Dengang var hun blot bæret over, at det netop blev hos hende i Muldnæs, og ikke hos én af de andre medlemmer af Perduelliklanen, at den udvalgte viste sig at være. Overalt i Næslandet havde klanens medlemmer været udstationeret i årevis for at opsnuse, hvor den udvalgte kunne findes. Så Angeliga havde fundet én, der var villig til at vinde Oonas tillid i sagens tjeneste, når tiden blev moden – i det tilfælde, at pigebarnet skulle røbe noget om Skjoldet.

Angeliga blev revet ud af sine tanker ved lyden af et skrig, som skar sig fri af al larmen fra kaosset omkring dem.

“Bjørn!” Kierstin faldt på knæ ved siden af sin søn, men en anden kriger henne ved døren greb fat i hende og tvang hende væk fra ham.

Hun greb fat om sin yngste søn, hvis kinder var strimedede af tårer, og den lille dreng hulkede og knugede sin mors skørter.

Conian bøjede og strakte sine læderbehandskede hænder med langsomme bevægelser, mens han udtrykssløst iagttog Kierstin blive slæbt hen til ham. Hun kæmpede imod og forsøgte at vende sig for at se sin søn. "Bjørn!" råbte hun igen. Så fik hun øje på Conian, og hendes blik stivnede.

Han løftede den ene hånd og lagde en finger over læberne. Så gjorde han tegn til den kriger, som holdt hende fast. Krigeren slap hende, men greb i stedet fat i Eiric og trak ham væk. Eiric gav sig til at skribe og klynke, og hurtigt trådte Conian frem og slog ham, så han tumlede om. Kierstin skreg igen. Hun rejste sig og sprang instinktivt frem mod Conian for at komme sin søn til hjælp, men standsede, da han lynhurtigt snurrede rundt og stod ansigt til ansigt med hende.

Hun stirrede rædselsslagen ind i hans øjne. Der var kun en håndbreddes afstand mellem deres ansigter, og hans øjne var blot to sorte sprækker i det perfekt markerede ansigt. Deres dybde var uendelig. De besad en ondskab så ældgammel og frygtelig, at Kierstin med det samme vidste, hvem han var. *Dette er Conian Bistorta*, tænkte hun, *Lucilis bror*.

Noget inde i hende snørede sig sammen og frøs til is, og gamle minder vældede op i hende – minder, som hun aldrig ville kunne fortrænge, men som hun havde brugt mange år på at lære at leve med. Hun så intet andet end Conians øjne, som borede sig ind i hendes sjæl. Hans løftede pegefinger forhindrede hende i at træde længere frem ... forhindrede hende i at ånde ... Hun greb sig til halsen og forsøgte at få sin stivnede brystkasse til at slippe grebet om sine lunger. Så sank hun i knæ foran ham, gispende efter vejret.

Bag hende lød en hånlig latter. Hun vristede blikket fri af jorden, og hendes øjne fangede nogle dansende glimt af Angeliga og hendes datter Meya, som stod og betragtede optrinnet. En kreds af Radixkrigere tårnede sig op bag en mand eller kvinde i kappe, hvis ansigt hun ikke kunne se. Skikkelserne bølgede for hendes blik. Meyas brødre var der også, så hun nu.

"Sådan skal det være," lød Conians stemme over hendes hoved. Han rakte sin behandskede hånd ned, greb fat om hendes hage og tvang hende til at møde sit blik igen.

Kierstins øjne flakkede. Hvor var Eiric? Så fik hun øje på ham ud af øjenkrogen, men synet af hans angstfyldte blik flåede i hende. Hun hørte Bjørn stønne hende fra huset. *Skaberen være lovet*, tænkte hun. *Han er i live*.

"Hvem hentede din datter, og hvor er hun nu?" Conians stemme var så faretruende lav, at angsten gav hende kvalme.

Lyden af hans stemme skræmte hende fra vid og sans – så meget, at hun tøvede. Hvad skulle hun svare? En hård, læderpansret hånd kom farende ud af intet og ramte hende på siden af hovedet. Gennem den hvinende smerte kunne hun høre Eirics skrig. Conians ansigt sejlede for hendes blik, og hans ansigt vred sig i rasende, fortrukne udtryk.

Hun rystede på hovedet. “På V-vandring,” stammede hun. “Hun er på Vandring ... med Mor Melia ...”

“Løgner!” Et nyt knusende slag ramte hende på samme side af hovedet, og denne gang mistede hun balancen og faldt om.

“Mor!” Hun hørte Bjørns skrig og mærkede Conians hånd gribe fat om sin strube. Med overmenneskelig styrke løftede han hende hurtigt op og fri af jorden i én arm. Hans ansigt var kun få centimeter fra hendes, og hun gispede efter vejret og mærkede det prikke bag øjenlågene.

“Der var to fremmede, som red herfra, og som krydsede Den Yderste Vej ... tilsyneladende alene. Vi patruljerede ved Den Yderste Vej i dagevis efter at have kæmpet os ned gennem landet, og vi mærkede tydeligt, at der blev anvendt magi i nærheden af de to fremmede.”

Det sejlede for Kierstins øjne. “Jeg ved, din datter var med,” snerrede Conian, “på én eller anden måde havde de hende med.” Han slyngede hende fra sig, så hun landede på ryggen. Luften blev slået ud af hende, men trods det følte hun lettelsen brede sig i kroppen. Oona havde været skjult af Mor Melias besværgelse længe nok til, at hun og mændene nåede at slippe bort. Kierstin håbede blot, at de var nået hele vejen til Lundene – uskadte.

“Du!” Conian snurrede rundt og pegede på Angeliga. “Du burde have vidst, at den gamle heks var i stand til at skjule den udvalgte under rejsen! At den udvalgte blev hentet allerede *samme* aften!”

“Men ...” Angeliga vred sig under hans blik. “Vi troede, at Vandringen var begyndt ... at Melia ...” Hendes øjne flakkede. “Hvis Oona blev hentet under Vandringen, ville I jo ... I var jo på vej. De ville ikke kunne krydse Den Yderste Vej, uden at I opdagede det.”

Nu trådte den kappeklædte frem. “Herre, vi gjorde alt, hvad vi kunne, for at finde ud af, hvordan og hvornår Oona blev hentet. Vi vidste ikke, det blev den selvsamme dag, som Indvielsen fandt sted, og at Melia var i stand til at skjule Oona på rejsen gennem skovene, vi ...”

Kierstin genkendte ikke stemmen. Det sang for hendes ene øre, dér hvor Conian havde ramt hende. Hun kunne hverken høre, om det var en mand eller en kvinde, som talte.

“Er dette den person, du har sat til at hjælpe dig?” afbrød Conian og sendte Angeliga et knusende blik.

Hun nikkede hurtigt, og Conian drejede sit ansigt mod den kappeklædte. "Så til!" hvæsedes han. "Du har stadig et arbejde, der skal gøres! Se at komme afsted!" Conian skummede af raseri, og han sendte endnu et blik i retning af Angeliga, som krympede sig. Hun så ned.

Den kappeklædte bukkede og forsvandt i mørket. Omkring dem lød bragene fra de sammenstyrtende huse, og heden fra ilden slog sammen om dem.

"Om ikke andet, skal vi have moren med. Min søster vil have moren." Conian gjorde tegn til, at Bjørn skulle bringes over til Eiric. "Og få ham derover! Vi tager brødrene med også."

"Nej!" Kierstin kravlede hen mod Conian og greb fat i hans ben. "Ikke mine sønner!" skreg hun.

"Min søster vil have dig til Aisgard. Jo flere, der kan lokke den udvalgte til Aisgard, jo bedre." Hans øjne borede sig ind i Kierstins, og blodet forsvandt fra hendes ansigt. Hun begyndte at ryste over hele kroppen.

"Nu kan du få en forsmag på, hvad der venter dig i tilfælde af, at du og dine sønner skulle forsøge at undslippe. Hvad ved du om din datters evner? Har hun fortalt dig noget ... noget om Querqus Skjoldet?" snerrede han.

Kierstin rystede på hovedet.

Han skød brystet frem og betragtede den knælende kvinde med et iskoldt blik. Så trak han sin ene handske af med en omhyggelig bevægelse. Han lagde hovedet lidt på skrå og gik i gang med at rulle ærmet op. "Jeg tror dig ikke. Du er hendes mor. Selvfølgelig kender du hendes evner. Hvad har hun fortalt dig om Skjoldet?"

"Jeg ved ingenting," hviskede hun hæst. "Oona har ikke fortalt mig noget som helst. Hun ved intet selv ... endnu. Det er sandt." Hendes stemme døde hen, og hun betragtede det oprullede ærme med stigende rædsel. "Jeg ved ingenting," gentog hun. "Jeg beder dig ..."

Bag dem stod kredsene af Radixkrigere som en mørk og uigennemtrængelig mur. Ved siden af stod Angeliga og Meya og betragtede oprindningen med usikre blikke. Væk var Angeligas selvsikre attitude efter Conians opsang.

Conian rakte sin behandskede hånd frem mod Kierstin. "Giv mig din hånd."

Hun tøvede, men rakte så hånden frem mod ham. Han greb den, mens han løftede sin egen hånd med det opsmøgede ærme lidt i vejret. Hans hånd gav sig til at ryge ganske svagt. I det samme veg huden tilbage fra hans fingerspidser. Kødets gleder væk fra knoglerne som en gengivelse af det ærme, der for få sekunder siden var blevet rullet op.

Kierstin skreg og forsøgte desperat at trække sig væk. Bag hende udstødte Bjørn et hult brøl og skjulte Eirics ansigt mod sit bryst. Det var gået op for ham, hvad Conian havde tænkt sig, da han fik øje på de blottede fingerknogler, som i det samme samlede og strakte sig til en sabellignende klo. Det hele skete på få sekunder, og Bjørn hørte sit eget og morens skrig, endnu før sablen skilte det meste af hendes arm fra resten af kroppen.

Blodet brusede ud i luften og glimtede i lysskæret fra brandene omkring dem, og Bjørn begravede sit ansigt i Eirics hår og hulkede. Igen og igen så han sin mors dalende hånd for sit indre blik. Langsomt faldende mod jorden med blod, der, som en brusende regn, dryppede ned fra den ...

Så bukkede Conian sig ind over Kierstin og berørte såret ganske let. Knoglesablen var forsvundet, og såret på Kierstins overarm lukkede sig omgående om det fossende blod ved hans berøring.

“Sådan. Vi kan jo ikke have, at du forbløder, inden du når frem til Aisgard, kan vi vel? Nu ved du, hvad der kan ske dig eller dine sønner, hvis ikke du adlyder mig.”

En håndfuld krigere kom i det samme løbende mod dem. De kom slæbende med en kvinde, der råbte og skreg. Hendes ord var uforståelige og messende som skingre, syngende triller, og så høje og desperate, at lyden fik det til at skurre i Kierstins ører. Kvinden var nøgen og lænket med en form for reb, der glitrede som metal. Én af krigerne slyngede rebet ud af sine hænder, mens han løb. Men de havde besvær med at styre kvinden, som udslyngede besværgelser, der hele tiden fik rebene til at briste og falde til jorden.

Kierstin genkendte heksen, som havde overtaget kontrollen med Skelvogterne efter Mor Melias død. I en tåge af smerter forsøgte hun at komme på benene, men hendes krop nægtede at lystre. I det samme trådte Conian hen over hende, som var hun et stykke affald, der lå og flød på vejen, mens han slyngede et virvar af de metalliske, rodliggende reb afsted gennem luften. Rødderne snoede sig om heksens krop og ansigt, og hendes skrig forstummede brat. Det sortnede for Kierstins øjne, og hun mærkede, at hun langsomt var ved at miste bevidstheden. Conian vendte sig mod halvcirklen af ventende krigere, som stod bag ham. Han gjorde tegn til et par stykker af dem. “Bring hende ned til vandet! Vi skal bruge hende til at passere Skelvogterne ude i havet! Hun skal nok gøre, hvad hun får besked på. Dræb nogle fanger, hvis ikke hun åbner skellet for os!” Han pegede på Kierstin, Bjørn, og Eiric. “Grib dem og før dem ned til havet! Hurtigt!”

En kriger løftede den besvimeede Kierstin op og begyndte at bære hende væk. Bag hende fulgte Bjørn bærende på Eiric, og en kriger fulgte ham tæt.

“Men hvad med os? Vi skulle jo ...” Angeligas stemme var kun en piben, og nu blev den overdøvet af flere krigere, som kom slæbende med tilfangetagne landsbyboere, kvinder, børn og mænd, i retning mod havet. Hun knugede Meyas hånd.

Conian betragtede Angeliga med et koldt blik. Så vendte han sig om og begyndte at gå. Han gjorde en hurtigt håndbevægelse, og flokken af hans magiske krigere satte sig i bevægelse. De vendte sig mod Angeliga. Bjørn lukkede sine øjne, og lyden af Angeligas kranie, som blev knust, nåede hans ører. Han åbnede øjnene og så, at Meyas hvin fik et smil til at glide hen over Conians ansigt. Hendes brødre råbte op, men deres skrig forstummede brat, afbrudt af knasende, våde smæld.

“Ikke søsteren,” sagde Conian hurtigt uden at vende sig om, idet han passerede Bjørn. “Søsteren tager vi med i live.”

Bjørn forholdt sig tavs, da de blev ført ned til havet som de bageste i rækken af Radixkrigere og folk fra Muldnæs. Stanken fra de mange krigere blev båret med vinden ude fra havet. En kriger pressede sit sværd mod hans ryg, mens han gik. Foran ham blev Kierstin båret af en kriger, der var så bred, at han kun kunne skimte sin mors slappe fødder, som gyngede op og ned i takt med krigerens skridt. Mørket svøbte sig om dem, og forude kunne han skimte store skibe, der lå for svaj langt ude på den glitrende havoverflade – uden for Skelvogternes rækkevidde.

I det samme lød der et grynt fra krigeren, som gik bag ham, og følelsen af sværdspidsen mod hans ryg forsvandt. Han gispede. Et dæmpet bump lød bag ham i mørket. Så endnu et. Nogen var sprunget ned fra træerne bag dem, men krigerne foran ham havde intet opdaget og fortsatte uanfægtet videre i mørket.

“Aril?! Hvad laver I?” hviskede han, da han fik øje på sin ven Aril, Racnar, smedens Arnio og et par andre, hvis ansigter han ikke kunne skelne i mørket. Han skævede hurtigt til den livløse kriger, som lå udstrakt på jorden. Så fangede hans blik det blodige sværd, Aril stod med i hånden. “D-du stak ham ned?!” Han stirrede på Aril med et vildt blik.

“Kom!” Aril trak i ham. “Vi må væk!”

“Men ... Nej! Jeg kan ikke efterlade min mor!” Bjørn vristede sig løs, da Aril forsøgte at hale ham med ind i buskadset.

Racnar så på ham og lagde en hånd på Bjørns skulder. “Der er ikke tid!” hvæsedede han ud mellem tænderne. “Der er stadig krigere tilbage oppe i byen, og de kommer denne vej lige om lidt! Hjælp os med at trække ham dér ind i buskene!”

“Men ...” Bjørn mærkede koldsveden pible frem i hovedbunden, da han så rækken af krigere, som forsvandt i mørket bag den sidste klitrække. Hans mor var ude af syne.

“Det kan jeg ikke,” hviskede han og stirrede på Aril med øjne, der var tykke af tårer. Eiric begyndte at klynke og jamre efter sin mor, og Bjørn lagde hurtigt en hånd over hans mund.

En gurglende lyd afbrød dem. Radixkrigeren rørte på sig.

“Aril!” Linns stemme lød i mørket, og Aril vendte sig mod sin søster.

“Løb, Linn! Løb!” hvæsedede han.

I det samme var Radixkrigeren over dem, og Aril blev slynget til jorden. Krigeren greb fat i Bjørn, og blod og slim ramte ham i ansigtet. Radixkrigerens knurren steg til et brøl, og Bjørn så med rædsel lange, grålige rødder forlade krigerens hænder for at sno sig om Eiric. Racnar fór frem mod krigeren og forsøgte at skubbe ham væk. Imens mærkede Bjørn sit greb om Eiric løsne sig, og han skreg. Nu fuldkommen ligeglåd med, at der var krigere på vej ned fra byen mod dem. Eiric hvinede, da han gled ud af sin brors greb, og krigeren klemte hurtigt den skrigende Eiric ind til sig. I det samme kom Aril på benene og forsøgte sammen med Racnar og Bjørn at få den rædselsslagne Eiric ud af krigerens greb, men han var for stærk. Krigeren tumlede bagover. I store spring var han uden for rækkevidde, og inden længe var han langt nede ad stien. Nu lød der råb fra den anden side af bakkekammen over dem, og krigeren svarede med et skurrende brøl. Han satte farten op og forsvandt i retning mod havet.

“De kommer!” skreg Aril. “Bjørn, vi er nødt til at komme væk! Nu!”

Blind af tårer blev Bjørn flået, trukket og løftet gennem buskads og krat, som rev hans arme og ben til blods. Han ænsede intet andet end sine kameraters stønnen, at de hev efter vejret og forsøgte at opmuntre ham til at fortsætte, og bag dem forstummede Radixkrigerens brøl ...

Kapitel 1

Smertevinter

Fire måneskifter senere

Oona gned sig træt over panden. Den evindelige hovedpine ville ikke gå væk, lige meget hvad hun gjorde. Hun kastede bogen fra sig på gulvet og rejste sig besværet. Hendes krop var stiv og øm. Men ikke af at have siddet ned for længe. Nej, det var sådan, det var blevet. Tiden efter, at hun var kommet tilbage til Lundene med Ceinwen, havde udviklet sig til et mareridt af smerter. Hver dag.

Det var ellers startet så godt. Kerr var blevet i byen. Han havde insisteret på at holde hende med selskab og havde fået logi hos Hr. og Fru Hatch ude i slotsparken. Han hjalp det ældre gartnerpar med at klare den hårde vinter, og også Don Jacoby nød godt af hans hjælp. Hver dag, når han havde klaret det, han skulle, havde han kæmpet sig vej gennem parken og ind på slotet for at holde hende med selskab. De havde fordrevet tiden med træning i sværdkamp. For som Kerr sagde, ville det komme hende til gavn i fremtiden. Det var han ikke i tvivl om. Og de mange træningsdage havde afledt hendes opmærksomhed fra alle bekymringerne ... i hvert fald for en stund. Kerr var godt selskab og opmuntrede hende til at træne hårdt, og hun var hurtigt blevet grebet af det. Hun var i forvejen en dreven bueskytte, og hun var sikker på, at Ildkvisten måtte have andre anvendelsesmuligheder. Den måtte være mere end blot en bekvem måde at skaffe ild på. Hun havde på fornemmelsen, at der var meget, hun endnu ikke vidste om den.

Kerr havde utrætteligt lært hende alt det, han vidste om sværdkamp, og det var ikke så lidt. Hun havde suget det hele til sig og var, til sin egen tilfredshed, ganske hurtigt blevet god til det. Som søn af én af Lundenes bedste krigere, var Kerr bogstavelig talt født med et sværd i hånden, og han var dygtig til at lære fra sig. Men af hensyn til sin mor, fortalte han, var han ikke blevet kriger, selvom det var oplagt.

Det var nok, at hun skulle leve med en konstant frygt for sin mands liv, så hans forældre havde forbudt ham at blive kriger, og det havde han accepteret.

Mange uger var gået med træning, indtil hun havde insisteret på, at han burde drage ud til Herluf og tage sig af sin mor i stedet. Hun skulle nok klare sig.

Hun havde ment det oprigtigt – at han skulle tage af sted – men der var også en anden grund. Hun var begyndt at føle sig underligt tilpas. Drømmen med de afhuggede hænder var også vendt tilbage, så hun sov elendigt og var begyndt at være træt og uoplagt, når han dukkede op. Han havde indvilliget efter at have betragtet hende lidt med rynkede bryn. Hun kunne se på ham, at han havde mistanke om, at der lå noget andet bag, men han undlod at spørge. Så han drog af sted og kom således ikke til at vide noget om det, der var ved at ske: at hun lige så langsomt blev dårligere.

Hun sukkede. Dette var ulideligt. Vinteren syntes ingen ende at ville tage. Hun ønskede, det snart ville lykkes Radulfir og heksene at vriste Vinteren fri af Lucilis greb. Men hvad nu, hvis det ikke lykkedes? Det var en evighed siden, hun forlod Muldnæs på natten for sin Indvielse. Hvad var der blevet af hendes familie? Hun havde tiggert og plaget dronning Ingaea om at måtte rejse. Drage af sted med nogle krigere. Ét eller andet. Bare foretage sig noget andet end at sidde og læse i Radulfirs gemak dag ud og dag ind. I stedet var hun tvunget til at blive her til ingen verdens nytte. Og hvad skulle det gøre godt for? Var hun måske ikke den udvalgte?

Hun knyttede sine hænder i raseri. *'Du bør blive her og komme til kræfter'*, havde Radulfir sagt, inden han drog af sted. Stemmen vrængede i hendes hoved. Ingaea havde efterfølgende forsøgt at få hende til at forstå, eller i det mindste acceptere, deres beslutning om, at hun skulle blive på slottet, indtil Radulfir vendte tilbage fra Nordkronen. Desuden gjorde isvinteren det fuldstændig umuligt at rejse. Selv ministeren for Moegelhaim Territoriet, Fargar Andorr, var blevet fanget i Lundene af den pludselige isvinter. Ministeren befandt sig nu sammen med Lundenes indbyggere ude ved Herluf.

Men hun nægtede at acceptere det. Forstod de da ikke, at hun blev skør af at være tvunget til at blive her? Når hun ikke vidste, hvad der var blevet af mændene på Aisgard? Når hun ikke kunne få endelig vished om sin families skæbne? Befandt de sig ude på Aisgard, som hun havde mistanke om, eller var de stadig i Muldnæs? Hvad nu, hvis hendes familie gemte sig i nærheden af Muldnæs? Kunne spejderen have overset nogen? Den spejder, som blev sendt af sted for at se, hvad der blev af de Radixfolk, som det lykkedes at slippe forbi Moegelhaim.

Dem, som hun, Marck og Stigandir mødte ved Den Yderste Vej. Hun forsøgte at skyde minderne fra sig, men tankerne stormede gennem hendes hoved.

Muldnaes var jævnet med jorden, og Aisgard var lig den visse død. Hun kæmpede for at bevare håbet, men det var svært, og uvisheden flåede i hende som en fysisk smerte. Måske var det den, uvisheden, som gav hende alle disse smerter i hele kroppen, tænkte hun. Men hun troede inderst inde ikke rigtigt på den teori.

Hun grublede videre. Måske skulle hun alligevel give doktor Potentilla lov til at foretage undersøgelsen. Det havde hun nægtet, lige siden smerterne begyndte at komme – et par dage efter, at Sigmon var draget afsted.

Tanken om Sigmon og Beti, som var draget mod syd, inden Radulfir forlod slottet mod nord, fik hende til at sukke. Mon Sigmon og hans bjørnehær var i stand til at finde mændene, nu da hun åbenbart selv havde kaldt Albinarierne til hjælp uden at være bevidst om det? Og ville Albinarierne overhovedet hjælpe dem? Sigmon og heksen havde været af sted i over et måneskifte nu, men stadig havde man intet hørt fra dem.

Hun skød tankemylderet fra sig og besluttede at gå op til Potentilla. Ellers vil det måske gå helt galt en dag, tænkte hun. For der skulle intet til at hidse hende op. Hendes dårlige humør blev værre og værre. Faktisk kunne hun mærke, at hun mistede kontrollen over sit temperament oftere for hver dag, der gik, og hun havde noteret sig doktor Potentillas mange bekymrede blikke. Somme tider blev hun ganske enkelt nødt til at flygte ind i et andet rum for ikke at lade raseriet tage over. Hun følte en uforklarlig lettelse og tilfredsstillelse, hver gang hun lod sit temperament gå ud over én eller anden ting i nærheden, eller hvis hun smækkede med en dør, men hun kunne jo ikke så godt smadre ting inde hos dronningen eller i Radulfirs gemak.

Irissa havde bemærket de mange knuste ting i Oonas eget gemak. Hun kommenterede det dog ikke; bar dem blot tavst ud af rummet og erstattede dem med noget nyt. Men Oona vidste, at Irissa var bekymret. Alle omkring hende var bekymrede. Selv Aestrid. Det var ikke til at holde ud.

Hun satte sig tilbage i lænestolen og skjulte ansigtet i sine hænder. En hulken slap ud mellem hendes fingre, og hun lod dem glide ned over kinderne, der var bulede og ømme af filipenser. Irritationen bølgede igen frem i hende. Hvad gik der af hende? Hun kunne slet ikke kende sig selv. Desuden svedte hun også hele tiden. Hun stak næsen i den ene armhule. Sveden lugtede ikke godt. Hun var nok nødt til at gå op til doktoren ... måske i morgen.

Hun rejste sig igen og gik på stive ben hen til det store glasparti ud mod haven. Her havde Radulfir stået, da han trak den brede dør til side.

En fugl havde kvidret derude, huskede hun. Solen havde fyldt rummet, og vinden havde fået hans gevandter til at blafre. Det syntes som en evighed siden. Nu udviskede det svage lys, som trængte gennem det tykke lag is og sne, enhver kontur i rummet og gjorde det dødt og lydløst.

Hun lagde sine håndflader mod den mælkehvide, uigennemsigtige glasflade, men trak dem hurtigt til sig igen. Glasset var selvfølgelig iskoldt. Sneen udenfor lå i flere stokværks højde. Det var morgen, vidste hun, men faktisk skulle man i højde med taghaven, hvor en enkelt dør blev holdt nogenlunde isfri, for at kunne afgøre, om det var først eller sidst på dagen.

Så ombestemte hun sig. Jeg går op til Potentilla nu, tænkte hun. Jeg kan ligeså godt få det overstået.

Et godt stykke tid senere stod hun foran døren ind til sygestuen. Hun ventede med at banke på for at få pusten. De mange trapper og de forholdsvist store afstande mellem de forskellige dele af slottet havde ikke tidligere været et problem. Men nu gjorde det så ondt i alle hendes led, at det var en sand pine at skulle forcere de mange trin. Hun jamrede og støttede sig med den ene hånd mod væggen.

I det samme sprang døren op ind til sygestuen, og hun så lige ind i doktor Potentillas ansigt. Doktorens små øjne stirrede forskrækket på hende bag de halvmåneformede brilleglas. "Oona! Jamen barn dog! Sikke en overraskelse!"

Oona trak hånden væk fra væggen og rettede sig op, så godt hun kunne. "Jeg ..." begyndte hun, men Potentilla afbrød hende.

"Kom nu ind, min pige, så taler vi om det herinde. Du har det ikke særlig godt, vel?" Hun så alvorligt på Oona.

Oona krympede sig. "Næ," mumlede hun og så ned.

Potentilla tog fat om hendes albue og ledte hende ned gennem den tomme sygestue. Det gik langsomt. Selvom Oona prøvede, kunne hun ikke sætte farten op. Turen herop havde tæret på kræfterne. Doktor Potentilla bemærkede det, men undlod at sige noget. Hun placerede Oona på kanten af en seng. Stilheden larmede i det store, tomme rum. Ceinwen var udskrevet for længst og tilbragte det meste af sin tid med at gå i vejen nede i slottets køkken sammen med Mimis yngste søn, Ailan. De to jævnaldrende børn havde altid været gode venner, og det havde været rørende at se dem blive genforenet efter Ceinwens hjemkomst. I starten havde deres glæde smittet af på alle omkring dem – også Oona. Men nu var deres støjende lege og faren rundt i slottets køkken blevet en kilde til irritation hos hende.

Hun havde ikke været nede i slotskøkkenet i ugevis.

Doktor Potentilla betragtede hende med et skarpt blik. "Du skulle være kommet for længe siden, Oona," mumlede hun og tog hendes hånd i sin. Hun klappede den eftertænksomt. Så slap hun den og rejste sig. "Du skal tage tøjet af. Det hele. Jeg skal nok hjælpe dig."

Oona mærkede irritationen prikke lige under huden, men tog sig hurtigt i det og sænkede blikket, da hun fangede Potentillas strenge blik. Så mildnedes doktorens ansigt, og hun greb frem og begyndte at knappe Oonas kjole op og krænge den ned over hendes skuldre.

"Jeg tror, at jeg forstår, hvordan du har det. Din situation er ikke let. Men jeg er glad for, at du nu vil lade mig se på dig." Hun tøvede. "Du burde være kommet dig over både den kuldepåvirkning, dine organer blev udsat for, og dine forfrysninger, så jeg forstår ikke, at du har det så slemt nu. Er det alle leddene, der gør ondt?" Potentilla hjalp hende op at stå, og Oona nikkede, mens hun lod kjolen falde på gulvet.

Der var intet unormalt at se, men hun følte det, som om alle hendes led og muskler brændte, når hun bevægede sig.

"Er der andre steder, der gør ondt?" Potentilla gik rundt om hende, trykkede og trak forskellige steder.

Oona skar ansigt. "Mit hoved. Det dunker hele tiden. Jeg har mareridt og sover rigtig dårligt, og så har jeg ondt her." Hun lagde en flad hånd over barmen og rødmede, og Potentilla gjorde tegn til, at hun skulle sætte sig.

"Jaså." Doktoren flyttede nænsomt hendes hånd, som skjulte de spæde ungpigebryster. De var ikke meget andet end hævelser på den udmagrede brystkasse. "Se, det er jo naturligt nok for din alder, Oona," svarede Potentilla med blid stemme.

"Men ... men det er som om, det ikke kun er udenpå ... det er også inde bag ved ... ribbenene og længere inde. De gør ondt, hver gang jeg trækker vejret. Desuden ..." hun rødmede igen, og hendes øjne flakkede hen over doktor Potentillas skosnuder, "... så har jeg haft det ... det månedlige hver eneste dag, lige siden smerterne begyndte," mumlede hun.

Potentilla rynkede brynene. "Jaså," gentog hun. "Det kan i hvert fald forklare, hvorfor du er så bleg og træt. Hmm, usædvanligt." Hun tøvede lidt, mens hun betragtede patienten. Så satte hun sig ned ved siden af hende.

"Oona. Da I var på Aisgard ..." Potentilla ledte lidt efter ordene. "Fandt der besværgelser sted, da I opholdt jer der? Eller under selve rejsen dertil? Hvis der gjorde, husker du så, om der var nogen af dem, som ramte dig?"

Hun rystede på hovedet. "Lucili kastede besværgelser, da hun manede Vinteren frem, men da flygtede jeg jo med Ceinwen. Den besværgelse ramte ikke os."

Potentilla nikkede langsomt.

"Jeg kan ikke komme i tanke om mere ... mit hoved ... det hele er så uklart. Det er som om, der er noget, som er ved at ændre sig. Herinde." Hun lagde en hånd mod den ene tinding. "Jeg kan blive så vred ... kan ikke styre mit temperament."

Potentilla betragtede hende med rynket pande. "Hvad med dig selv. Brugte du nogen?"

"Hvad for nogen? Besværgelser?" Hun så på Potentilla. Så kiggede hun væk og pillede eftertænksomt ved dynebetrækket. "Ikke så vidt jeg ved af ... eller husker." Hun så op. "Jeg *kan* faktisk ikke nogen."

Potentilla betragtede hende afventende.

"Måske lige på nær det med Albinarierne. Dem hidkaldte jeg vist nok ... ubevidst. Det fortalte Beti mig," afsluttede hun.

Potentilla spærrede øjnene lidt op, og Oona fornemmede, at der løb en tankestrøm gennem doktorens hoved. "Ja," svarede hun alvorligt, "det fortalte hun." Hun rejste sig. "Vi må foretage en tilbundsgående undersøgelse og tage nogle prøver." Hun klappede Oona på skulderen. "Jeg henter sygeplejersken."

Oona betragtede doktoren gå.

"Doktor Potentilla?"

"Ja?" Doktoren vendte sig om.

"Der er en anden ting. Det er sådan lidt underligt." Hun tøvede, og hendes øjne flakkede, men doktoren betragtede hende tålmodigt.

Så løftede hun blikket. "Nogle af de bøger, jeg læste for få uger siden nede hos Radulfir ... nogle af dem var fuldstændig uforståelige for mig – dengang. Nu læser jeg dem uden problemer, og jeg forstår alt, hvad der står i dem. Hvordan kan det være?"

Senere samme dag bankede det på dronning Ingaeas dør. Bankelyden rungede i den højloftede gang. Det var blevet sent på aftenen, og der var stille på slottet.

"Ja?" Døren gled op, og Ruun, dronningens hofdame, trådte overrasket et skridt tilbage. "Doktor Potentilla?! Hvad bringer dig hid så sent? Jeg er bange for, at dronningen er ved at gå til ro." Hun tav, da hun så doktorens alvorlige blik. "Er der sket noget?" hviskede hun.

“For at være helt ærlig?” Doktorens oprørte stemme skræmte Ruun. Potentilla havde altid været mester i at lægge bånd på sine følelser og bevare sit professionelle overblik. Noget havde i dén grad skubbet hendes ligevægt ud af balance.

“Jeg aner det ikke,” fortsatte hun. “Ikke endnu. Men noget er der i hvert fald *ved* at ske. Jeg må tale med dronningen. Nu!”

Ruun trådte hurtigt til side og lod Potentilla komme ind. Så lukkede hun døren.

Oona strakte sig forsigtigt. Små, knækkende lyde og høje smæld lyd fra hendes krop inde under dynen. Hun jamrede. Morgenen var det værste tidspunkt. Hun løftede overkroppen, snurrede rundt på enden og placerede sine fødder på gulvet. Så langt, så godt.

Irissa havde tilbudt at hjælpe hende med morgentoiletten, men hun havde afslået. Hun kunne godt selv.

Det bankede på døren. Oona svarede, og Irissa trådte ind. Det var tidligt, tænkte hun irriteret. Nu ville Irissa sikkert endnu en gang insistere på at hjælpe hende.

“Er du sulten?” spurgte dronningens kusine forsigtigt.

Måden hun spurgte på, fik Oona til at vende sig om og betragte hende, inden hun svarede.

“Ja.” Hun fulgte Irissa med blikket hen over gulvet og så hende anbringe en bakke med morgenmad henne på bordet. Så satte Irissa sig på kanten af sengen ved siden af hende.

“Jeg hørte, at du var gået op til Potentilla i går. Det var en god idé.” Irissa tøvede lidt og kunne så alligevel ikke dy sig. “Du skulle nu have bedt mig om at hjælpe dig. Der er jo et stykke vej at gå, og der er mange trin.”

“Det var en hurtig indskydelse, men jeg klarede det jo.”

“Hvorfor må jeg ikke hjælpe dig, Oona? Enhver kan jo se, hvor ondt du har!”

Hun kiggede overrasket på Irissa. Det var første gang, Irissa havde bebrejdet hende noget som helst, og hun havde ingen anelse om, hvad hun skulle svare.

“Hvad siger Potentilla?” spurgte hun i stedet. “Har hun fundet ud af noget?”

Irissa rejste sig og gik lidt væk. Så vendte hun sig om og betragtede Oona med et ubestemmeligt udtryk i øjnene. “Potentilla har ikke rigtig fundet ud af noget endnu,” svarede hun. Hun skævede i retning af døren.

“Men det er derfor, jeg er her nu. Jeg skulle se, om du var oppe. Ellers skulle jeg vække dig og få dig i tøjet. Potentilla kommer om et øjeblik. Hun vil gerne tale med dig.”

Der gik ikke mange minutter, før Potentilla dukkede op. Oona havde affundet sig med den hjælp, hun på forhånd havde regnet med, at Irissa ville insistere på at give hende. Nu sad hun klar ved bordet i færd med at spise sin morgenmad, og hun var glubende sulten.

“Bliv endelig siddende og spis færdig,” sagde Potentilla, da hun trådte ind i gemakket. Hun satte sig ned over for Oona, og Irissa nikkede til dem begge, hvorefter hun forlod rummet.

Potentilla rømmede sig. “Det ser ud til, at din krop er ved at undergå en form for ... udvikling.”

Oona lagde skeen fra sig og stirrede lamslået på doktoren. “Du er ikke syg,” tilføjede hun.

“Udvikling? Er jeg ved at blive ... til noget andet?” Oonas stemme døde ud med en piben. En billedstrøm af hamskiftere: Dolomedes, Sigmon og Beti løb gennem hendes hoved. “Ikke syg? Men ...”

Potentilla smilede. “Nej, så galt tror jeg ikke, det er fat.” Hun blev hurtigt alvorlig igen. “Faktisk aner jeg ikke, hvad der foregår. Alle de prøver, vi tog, svarer til det, du er: en ung pige i puberteten. Men hvis din krop undergår en slags magisk udvikling – og det er så her, det måske er ... mindre godt – ja, så bliver det svært for mig at finde ud af. Ikke umuligt, men vanskeligt. Meget vanskeligt.”

Oona sank en klump. Hun skubbede tallerkenen lidt væk fra sig. “Men, så kan det måske være, at jeg ...”

Doktoren løftede afværgende hånden. “Du er ikke ved at hamskifte. Bare rolig. Husker du ikke, at Sigmon lå her?”

Åh, jo. Hun huskede alt for godt, at Sigmon havde ligget henne på sygestuen. Hun rødmede ved tanken. Sigmon havde været splitternøgen. Det linned, som havde dækket hans krop, var gledet ned, og ... Han var kommet til sig selv i det øjeblik, doktor Potentilla havde lagt en hånd på hans pande. Berøringen havde vækket ham med et sæt, og han havde nær gjort doktoren fortræd, så arrig var han blevet. Og han havde fået øje på hende, Oona, og sendt hende et blik som om hun havde været det mest irriterende, han længe havde set. Af én eller anden grund gjorde det hende ked af det.

“Så derfor ved jeg, at det ikke er det, der er fat med dig,” lød Potentillas stemme.

“Hvad?”

Doktoren havde revet hende ud af hendes tanker, og hun havde ikke hørt, hvad der var blevet sagt.

“Jeg fortalte dig, at Sigmon jo er hamskifter, husker du nok. Vi fandt ud af det, mens han var indlagt her. Alle prøver viste tydeligt, at hans krop er i stand til at hamskifte. Derfor kan jeg med stor sikkerhed afvise, at det er det, du ‘fejler’, om man så må sige.”

Oona nikkede eftertænksomt.

“Og derfor bliver det svært for mig at finde ud af, hvad der så er galt. Det var ligetil, hvis der var tale om hamskifte. Det eneste, jeg kan gøre, er at give dig noget smertestillende. Jeg er ked af det, men indtil videre bliver vi nødt til at se tiden an. Jeg ved godt, du har haft det slemt i rigtig mange uger efterhånden, men det kan ikke vare længe, før Radulfir vender hjem. Måske kan han hjælpe mig.”

Oona nikkede igen. Hun vidste ikke rigtig, om hun var lettet eller ej. Hun sukkede. Det havde nu været rart at vide, hvad der var i vejen, for noget måtte der jo være galt.

I nogle minutter hørtes kun den pibende lyd fra stormen, som slyngede sig rundt om slottets isdækkede facader.

”Du siger, at du forstår ting ... at du forstår Radulfirs bøger meget lettere, end du gjorde for få uger siden?”

”Ja.”

”Det undrer mig.” Potentilla så på hende. Det skarpe blik var blevet blødt. “Jeg ville sådan ønske, jeg kunne hjælpe dig, men jeg har simpelthen ingen anelse om, hvad der er fat.”

På trods af ordene, syntes Oona dog at fange et tvivlende glimt i doktorens øjne.

Potentilla rejste sig. “Jeg får Irissa til at bringe dig en smertestillende mikstur. Er der det mindste, sender du bud efter mig. Er det forstået?” Det skarpe blik var vendt tilbage bag brilleglassene. “Ingen grund til at fare omkring mere end højst nødvendigt. Og brug nu Irissa! Hun vil så gerne hjælpe dig. Her er alligevel ikke meget at tage sig til for hende, når slottet stort set er mennesketomt.” Hun klappede Oona på hånden. “Jeg kommer og ser til dig i morgen. Det er muligt, vi vil tage nogle flere prøver på et tidspunkt. Nu får vi se. Desuden har jeg talt med dronningen i aftes, så hun er informeret.”

Oona nikkede, og Potentilla gik over og åbnede døren. “Vi ses senere, Oona.” Så trak hun døren i efter sig.

Irissa indfandt sig atter op ad formiddagen. "Aestrid spørger efter dig. Har du ikke lyst til at komme et smut ned i køkkenet? Jeg tror, Ailan og Ceinwen leger et andet sted. Der er i hvert fald stille og roligt dernede nu." Hun smilede skævt og rakte et bæger frem med smertestillende mikstur. Oona tog imod det, slugte indholdet og skar ansigt.

"Jeg skal nok hjælpe dig derned," fortsatte Irissa.

Oona rynkede panden. Egentlig havde hun lyst. Hun savnede Aestrids selskab, men hun følte sig drænet for energi, og smerterne fra i morges var ikke lettet op ad formiddagen, som de plejede. Det ville formentlig også være lidt, før miksturen virkede. Desuden var der lyden af de skramlende pletter og pander nede i køkkenet, som gik direkte ind i hendes hoved og efterlod hende med hyletoner i ørerne resten af dagen. Derudover var stemningen knuget nede i slotskøkkenet, efter at mændene var blevet fanget på Aisgard. Køkkenet var ikke det samme uden lyden af Caels latter og muntre bemærkninger. Kogekonen Mimi og hendes døtre – deriblandt Aestrid – savnede deres mand og far, og det prægede samtalen dernede. Det var svært at finde noget at tale om.

Irissa betragtede hende bekymret. "Har du det værre i dag?"

"Ja," svarede Oona hæst. "Jeg tror faktisk, jeg går i seng igen."

Irissa rynkede bekymret panden. "Kan jeg bringe dig noget?"

Oona rystede på hovedet og vaklede over mod sengen, og Irissa slog dynen til side. Så greb hun bakken fra bordet. "Jeg kommer og ser til dig om lidt."

Oona nikkede, trak dynen op og krammede den ind under hagen. Hun lukkede øjnene. "Der er en ting," sagde hun, inden Irissa forlod rummet. "Jeg vil gerne tale med Ingaea, hvis det kan lade sig gøre. "

"Selvfølgelig," svarede Irissa. "Hun talte faktisk om, at hun ville kigge ind til dig i dag. Jeg giver hende besked."

Lidt efter bankede det på døren. Oona satte sig besværet op i sengen og strøg håret om bag ørerne.

Dronning Ingaea trådte indenfor og smilede til hende. Så blev hendes ansigt alvorligt. "Jeg er sikker på, at Radulfir snart vender hjem. Doktor Potentilla og jeg har talt om, at han måske kender grunden til din tilstand. Måske kan han hjælpe." Hun satte sig i lænestolen over for sengen. Oona gjorde mine til at stå ud af sengen, men Ingaea løftede afværgende hånden. "Bliv endelig liggende, Oona."

Oona betragtede hende lidt. Dronningen havde fået lidt mere sul i kinderne, og der var også kommet farve i dem.

Men øjnene kunne ikke skjule, hvad hun følte. Glæden over at have fået Ceinwen hjem var blevet forstyrret af sorg og bekymring over Marcks skæbne. For ikke at tale om hendes bror Caels.

Det gav et smerteligt sug i Oonas mave ved tanken om de syv mænd, som hun var blevet tvunget til at efterlade på Aisgard. Eller *otte* mænd ... Dolomedes var jo også dukket op. Havde det ikke været for ham, havde det været umuligt at flygte fra Aisgard.

Hun så Stigandirs ansigt for sig, da han tog afsked med hende og Ceinwen i tårnet. Han havde lovet hende, at han ville komme. At mændene ville forsøge at indhente dem. Det skete ikke.

Stigandir havde været som en far for hende, og Cael og Marck havde været som brødre. Chancen for, at de havde overlevet kampen på tårnets top, var minimal.

Uden hun gav dem lov, flimrede billederne af kampen for hendes indre blik. Hun lukkede øjnene og tørrede et par tårer bort.

“Der er noget, jeg vil spørge dig om.” Hun åbnede øjnene igen og fortsatte: “Husker du, da du viste mig billedet af Lucili på Tretinder? Fra tiden efter, at Radixfolket tog Ceinwen?”

Ingaea nikkede.

“Jeg tænkte, om det måske kunne lade sig gøre igen? Så vi kunne se, hvad der præcist skete i Muldnæs, og hvad der skete med mændene på Aisgard?”

Dronningen betragtede hende lidt, inden hun svarede.

“Jeg prøvede det, efter at Fargar Andorr, ministeren for Moegelhaim Territoriet, havde været på besøg. Det var ham, som fortalte mig, hvad der var sket ude på vestkysten ... hvad der var sket med Muldnæs.” Hun tøvede, og Oona rettede sig lidt op i sengen. “Det lykkedes ikke. Noget forhindrede mig i at nå frem. Jeg måtte flygte for at nå ud i tide.” Hendes stemme var lavmælt. Oona så ned og stirrede på sine hænder.

“Jeg ved, dine tanker er hos din familie hele tiden, Oona – de er også i mine – men spejderen mødte ingen på sin vej. Ikke en sjæl.”

Oona løftede blikket. “Men hvad nu, hvis han overså nogen ... hvis de gemte sig? Da jeg blev bragt hjem af Albinarierne, havde jeg en oplevelse af, at jeg havde set Eiric på Aisgard. Hvad hvis *det* er sandt? Hvis min familie befinder sig *der*? Hvis vi kunne foretage en tankerejse til Muldnæs, så ville vi måske ... Vi kunne også prøve at tage til Aisgard.”

Dronningen rystede bedrøvet på hovedet. “Jeg *har* prøvet, Oona – virkelig prøvet,” gentog hun. “Mit sind var nær blevet fanget ... i Lucilis sind.” Hun tøvede.

“Hun viste mig Ceinwen under hendes fangenskab, og hun lod os begge se hendes triumf på Tretinders top efter bortførelsen. Men i Muldnæs må der være sket noget, hun ønsker at hemmeligholde. Noget, hun ikke ønsker, vi skal se. Måske er det sandt, at din familie er blevet bragt til Aisgard, og at der skete noget i Muldnæs, hun ikke ønsker, vi skal vide.” De så på hinanden lidt.

“Når Radulfir forhåbentlig snart vender hjem – hvis det lykkes ham at frigive Vinteren – så ved jeg, at ministrene er i fuld gang med at forberede et større flådeangreb. Vi drager til Aisgard, så snart det kan lade sig gøre, Oona. Så snart havene bliver sejlbare igen.”

Oona kunne mærke tårerne presse sig på. “Men hvad hvis det er for sent?” hviskede hun hæst. “Der vil jo være gået flere måneskifter, fra jeg forlod Muldnæs, og før det kan lade sig gøre – før vi kan nå ned til Aisgard.”

Dronningen betragtede hende med øjne, der var blevet blanke. “Vi kan prøve med Aisgard,” hviskede hun. “Jeg kan prøve igen.”

Oona så op, og de så hinanden i øjnene et stykke tid uden at sige noget.

Så brød Ingaea den knugende tavshed. “Det er langt fra sikkert, at det vil lykkes denne gang. Der må være omstændigheder ved kampen i tårnet, som hun ønsker, at vi ikke kender til. Umiddelbart skulle man tro, at det er et godt tegn – at hun forsøger at skjule, at nogle af mændene måske er i live – men det kan også have andre grunde, hvis ikke hun giver os adgang. Hvis hun gør, må du være forberedt på, at det, vi vil få at se, kan være meget slemt. Jeg forsøgte det naturligtvis, da jeg erfarede, at kun du og Ceinwen var kommet tilbage derfra uden mændene, og jeg har prøvet mange gange siden. Men det vil ikke lykkes. Mit sind havner i et morads af kulde. Som om en mur af sne og is forhindrer mig i at nå frem. Det føles ikke umiddelbart farligt, men jeg kan hverken se eller høre noget. Jeg tænker, at det måske hænger sammen med forbandelsen over Vinteren. At den fylder alle dimensioner ud i øjeblikket.” Hun tav og betragtede Oona eftertænksomt. “Men måske kan det lykkes os, når vi er to ... måske med dine evner som månebetvinger,” fortsatte hun.

Oona nikkede. “Jeg synes, vi skal forsøge. Det virker, som om noget ændrede sig inde i mig, da jeg forlod Aisgard – som om jeg fik adgang til Lucilis gerninger. Og uden din hjælp.”

Hun fortalte om sin oplevelse, da hun og Ceinwen red fra Aisgard. Da hun gik i trance og pludselig befandt sig i Leanders krop over to hundrede år tilbage i tiden. Hun havde siddet ved siden af Lucili på en bænk, og hun havde oplevet det øjeblik, hvor Leander gennemskuede Lucilis sande jeg – da han valgte Vivien frem for Lucili.

Hun havde fået et indblik i historien, som omgærdede det trekantsdrama, der var en del af grunden til, at den Anden Store Krig brød ud.

Dronning Ingaea nikkede eftertænksomt. Den i forvejen dunkle belysning i rummet var blevet tættere, og dagen var allerede ved at gå på hæld.

“Husker du, jeg fortalte dig, at billeder, som dem jeg viste dig af Lucili på toppen af Tretinder, vil komme oftere til dig med tiden?”

Oona nikkede, men forstod ikke umiddelbart, hvor dronningen ville hen.

“Jeg åbnede dit sind den dag, så det kunne modtage sådanne informationer. Somme tider kan det være nyttigt at være i stand til at fremkalde disse billeder, men det kræver ...” Ingaea tøvede, “... det kræver, at man kender til hændelsen på forhånd. Har nogen fortalt dig om Lucili og Leanders møde?”

Oona rystede på hovedet. “Ikke rigtigt. Radulfir fortalte mig om trekantsdramaet mellem Lucili, Vivien og Leander, men ikke i detaljer. Jeg kendte intet til det møde, hvor Leander opdagede, hvem eller hvad Lucili i virkeligheden var.”

Dronningens blik fortabte sig i gulvtæppets mønstre, mens hun talte. “Du kendte ikke til denne hændelse. Alligevel gik du i trance og oplevede den ...” hun løftede ansigtet og mødte Oonas blik, “... som om du befandt dig i Leanders krop?”

“Jeg *var* Leander,” fastslog Oona.

“Der er ét eller andet, der ikke stemmer.”

De sad et stykke tid uden at tale, indtil Ingaea brød tavsheden.

“Lad os forsøge,” indvilligede hun. “Men er der det mindste tegn på fare, trækker vi os ud. Og det skal gå stærkt. Uanset hvad, adlyder du mig.”

Hendes blå blik hvilede på Oona med en myndighed, som fik hende til at skælve. Hun mindede lidt om doktor Potentilla i dette øjeblik, men dronningens autoritet var helt anderledes. Den fyldte på en anden måde.

Deres øjne mødtes, og Oona lod omgående sit blik låse sig fast i Ingaeas.

“Tag min hånd og slip den ikke,” hørte hun dronningen sige. Så mærkede hun hendes smalle hænder i sine og knugede dem. “Når jeg trækker i dig, skal du adlyde mig og følge med.”

“Ja.” Hun havde ikke åbnet munden – kunne ikke. Svaret lød udelukkende i hendes hoved.

“Godt,” lød Ingaeas stemme. “Så prøver vi.”

Oona snappede efter vejret.

Den velkendte blå flimren fortættede sig, og de hvirvlende, blå brudstykker af dronningens iriser blegnede og snurrede hastigere om hinanden.

Temperaturen faldt. Brudstykkerne var blevet til sne og føg som en sne-storm omkring dem.

Oona gøs, og hun mærkede, at Ingæa skælvede. Smerterne i hendes krop aftog. En lyd brød fri af den voldsomme storm. En knagen og bragen, som steg i styrke, og Oona mærkede dronningens greb strammes. Hun mærkede sit hår flagre bagud, idet de begge blev trukket ind gennem hvirvlen. Lugten af sne og is fyldte hendes næse, og den iskolde luft fik hendes lunger til at smerte. Pludselig tog farten af, og den knagende lyd blev højere. Vrimlen af fnug stivnede, og hun mærkede dronningen trække i sig, men hun kunne ikke se hende. Foran dem var en gigantisk mur af is.

Hun hørte Ingæa sukke. "Det var hertil, jeg nåede. Vinteren spærrer os vejen. Den er stadig i Lucilis magt." Højt oppe over dem var himlen sort. Isen glitrede i lyset fra en måne, som befandt sig langt bag dem. Rummet omkring dem var endeløst. Der var ingen bund under dem. Det var umuligt at se, hvor ismuren begyndte og endte i det søvlglimtende rum.

"Vi kan ikke komme længere, Oona. Jeg tror ikke, vi kan trænge igennem."

"Men jeg er månebetvinger! Det må jeg kunne bruge til noget ..."

"Så prøv ... men vær forsigtig!" Ingæas stemme ekkuede tilbage fra ismuren.

Oona slap Ingæas ene hånd og greb ud efter den lille måne langt borte i den sorte himmel. Hun lagde hovedet på skrå og kneb det ene øje lidt i. Den velkendte følelse af månens iskolde og kuglerunde form fyldte hendes hånd. Hun stønnede. "Jeg er nødt til at bruge begge hænder ... ellers. Åh! Den er for tung!"

Dronningen slap hendes hånd og greb fat i Oonas skørt i stedet.

Oona knugede hårdt om månen med begge hænder. Så slyngede hun den af al kraft mod Vinterens tilsyneladende uigennemtrængelige skal. Braget ragede i uendelige ekkouer bag dem, og hun gned sine hænder mod lårene for at varme dem igen. Stønnende kneb hun øjnene sammen og fandt Ingæas hænder. En byge af knust is regnede ned mod dem, opløstes i luften og landede i deres ansigter som støvregn. Oona fik øje på et kolossalt hul i muren. Hun jublede ophidset. "Det lykkedes! Vi kan komme igennem!"

"Oona!" lød Ingæas stemme. "Det er nu, vi virkelig skal passe på. Fra nu af holder du mine hænder. Uanset hvad der sker."

Oona klemte hendes hænder som svar og betragtede hullet foran dem. På den anden side af ismuren var der bælgmørkt.

Månen var tilbage på himlen bag dem, men oplyste intet inde på den anden side af hullet.

“Jeg har en dårlig fornemmelse af dette her,” hørte hun Ingaea mumle. “Jeg er ikke sikker på ...” Hun tøvede og ombestemte sig så. “Kom. Hurtigt!”

De bevægede sig hen mod hullet, og i det samme kunne Oona mærke et sug omkring sig. Dronningen knugede hårdere om hendes hænder. En iskold vind blæste imod dem, som forsøgte den at forhindre dem i at komme nærmere. De kæmpede sig frem, til de endelig befandt sig i hullet.

Oona gispede. På den anden side af ismuren åbnede et mægtigt, sort svælg sig. Rummet havde, som udenfor, ingen afgrænsninger. Lyset trængte ind gennem hullet fra månen, og Oona kastede et kort blik over skulderen.

Ismuren var ikke tykkere end glasset i et vindue. Alligevel havde det krævet stærk magi at trænge igennem den. Hun drejede ansigtet og betragtede mørket foran dem. Månelyset fangede tusindvis af tråde, som krydsede rummet. Langsomt bevægede de sig begge fremefter, og hun mærkede Ingaea stramme grebet om hendes hænder.

En følelse af fortvivlelse greb Oona ved synet af den sorte drømmeverden, og en altfortærende angst fulgte fortvivlelsen på vej. For en drømmeverden var det vel? Eller ...

“Vi må tilbage! Omgående!” Ingaeas stemme emmede af en pludseligt opstået angst.

“Men ...” Oona nåede ikke at sige mere, for i det samme syntes alle trådene at blive levende. En skinger hvinen brød ud, og trådene løftede sig og hvirvlede hen mod dem. Hun skreg.

“Løb, Oona!” Ingaea trak hende tilbage i retning af hullet.

Oona kastede et blik over skulderen. Alle trådene var fyldt med sorte, edderkoppelignende væsener, og det var dem, der skreg. Virvaret af tråde indhentede dem og begyndte at klæbe til deres kroppe.

“Hurtigere, Oona!” skreg Ingaea, “de må ikke nå frem foran os!”

Trådene samlede sig med en våd lyd til et stadigt tættere spind. Det sortnede for Oonas øjne, og hun mærkede sine knæ give efter. Hun fornemmede spindet mod sit ansigt – den våde, iskolde fornemmelse af noget, der klæbede til hendes hud, og som forsøgte at trænge ind i hendes mund, næse, øjne og ører. Stanken fra de klistrede tråde fyldte hendes næsebor. Hun forsøgte at skærme sit ansigt med den hånd, der var fri. Så forsvandt Ingaeas stemme, og hun mærkede til sidst kun hendes hånd i sin.